

ELSA ANTILA

A movie poster featuring Elsa Antila in the foreground, smiling and looking upwards, wearing a red sweater and a large dark hat. Behind her is a man in a black priest's shirt with a white collar and a wooden cross necklace. The background shows a green lawn and a red brick church with a tall steeple under a blue sky with clouds.

Minäkö pappilan hätävara

Elsa Anttila

Minäkö pappilan hätävara

SAGA Egmont

Minäkö pappilan hätävara

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1980, 2022 Elsa Anttila and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728529614

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. luku

– Te olette sitten joka tavalla vapaa nainen!

Anu makusteli vastapäiseltä istuimelta nousseen emännän sanoja. Ja äänen väriä. Molemmissa oli annos haikeutta ja osattomuutta. Mutta ei kateutta. Tavaroitaa käsiinsä kokoileva matkatoveri soi kyllä hänelle kaiken edessä olevan hyvän.

Tuntien itsensä hämilliseksi omasta onnentunteestaan Anu myönsi:

– Niin minä taidan olla.

Anun ääni kavalsi varmasti hänen ilonkokemisensa.

Emäntä katsoi hänen ohitseen. Junan ikkunasta jonnekin ulos. Tai vielä kauemmaksi, menneisyyteen. Sitten nainen oikaisi selkensä suoraksi ja veti istuimella pitämänsä raskaan laukun roikkumaan vierelleen.

Juna jarrutti.

Hymy kirkasti naisen kasvot.

– Minä toivotan teille kaikkea hyvää sinne uuteen työpaikkaan ja omaan elämään!

– Kiitoksia. Samaten teille.

Anu nousi pitämään ovea auki. Emäntä haki vielä sopivia sanoja, ei löytänyt. Tyytyen nyökkäämään hän meni laukkuineen ja kasseineen. Heidän parituntinen keskusteluystävyytensä päättyi tähän. Tästä eteenpäin heidän tiensä kulkivat eri suuntiin, kummallakin omaan elämäänsä.

Vielä junan lähtiessä jatkamaan kulkuaan Anu tunsi jonkinlaista eron haikeutta. Tämä hänen kotikaupunkinsa rautatieasemalta junaan tullut nuori maatalon emäntä oli ikään kuin edustanut vielä kotimaakuntaa ja kaikkea entistä.

Tästä eteenpäin Anua ei seuraisi mitään, mikä oli kuulunut menneeseen.

Tai – se oli liian jyrkästi sanottu. Anu korjasi ajatuksissaan täsmällisemmin: häntä ei seuraisi mitään, josta hän halusi eroon. Ei ainutkaan kahle, enempää käytännöllinen kuin henkinenkään.

Kaksikymmentäkahdeksanvuotiaana ihmisen oli korkea aika itsenäistyä ja Anu aikoi tehdä sen. Nyt, kun hänellä oli siihen mahdollisuudet.

Mielessään Anu pyysi anteeksi vanhemmiltaan, mutta karkotti päättäväisesti syyllisyydentunteenpoikasen. Ihmisen täytyy tehdä oikeutta myös itselleen, ja hän tiesi kyllä täyttäneensä velvollisuutensa nuorimpana lapsena. Isää hän oli hoitanut melkein päätoimisesti viime marraskuun kuudenteen päivään saakka. Ja äitiä sitten isän hautajaisten jälkeen maaliskuun alkuun, jolloin Eeva ja Sakari saivat uuden rivitaloasuntonsa ja saattoivat ottaa äidin luokseen.

Sisaren sanoissa asemalla oli ollut vilpittömyyttä:

– Aloita oma elämäsi hyvällä omallatunnolla, pikkusisko! Nyt on meidän toisten vuoro huolehtia äidistä. Sinä olet vihdoinkin vapaa.

Eeva itse oli aika-ajoittain tuntenut syylisyyttä heidän kaikkien jätettyä vanhempansa nuorimman sisarensa hoitoon. Mutta se oli ollut niin luonnollista, jollakin tavalla. Kun Anulla ei ollut omaa perhettä eikä se seurustellutkaan kenenkään kanssa vakituisesti. Ja asuikin siinä kotona.

Säilyttääkseen sisimmässään jonkinlaisen tasapainon Eeva oli jättänyt kysymättä *halusiko* Anu asua kotona ja käyttää aikansa isän hoivaamiseen ja äidin kanssa seurusteluun. Ja turha sitä olisi ollut kyselläkään: siihen asuntoon, jossa he silloin asuivat, Eeva ei olisi voinut ottaa vanhempiaan vaikka olisi halunnutkin. Käytännön tilanne oli isän kuolemaan saakka mikä oli. Kumpikaan kiitellyistä menestyneistä pojista ei varmasti kuvitellutkaan häiritsevänsä omaa elämäänsä sekoittamalla siihen vanhempiaan.

Toivoinko minä isän kuolemaa?

Tulihan se sieltä tietenkin! Anu ei painanut ajatusta taaksejääneitten kuukausien suohon.

Minulla ei ole mitään syytä siihen, hän ajatteli sydän puhtaana. Voin kohdata tämän kysymyksen kirkkain otsin ja vastata siihen niin isän kuin Jumalanikin edessä. Minä *en* toivonut isän kuolemaa. Mutta tunsin helpotusta sen jälkeen. Ja väsymystä monta kertaa sitä ennen. Mutta niihin kai minulla oli oikeus.

Minä odotin isän kuolemaa, mutta en toivonut sitä. Paitsi joskus mielettömästi väsyksissä.

Oliko isä aavistanut lähtönsä?

Päivää ennen kuolemaansa isä oli tarttunut laihaaksi ja suonikkaaksi käyneellä kädellään Anun ranteeseen tyttären syöttäessä häntä.

– Kiitos että olet jaksanut, Anu.

Se oli paljon sanottu isältä. Hänelle.

Jälkeenpäin Anu ei ollut osannut sanoa kumman vuoksi oli iloisempi niistä sanoista, itsensä vai isän. Isästä olisi saattanut tuntua pahalta, jos ne olisivat jääneet sanomatta.

Oman surunsa keskellä äiti oli toiminut niin kuin hän oli aina. Ajatellut enemmän toisia kuin itseään. Pari viikkoa hautajaisten jälkeen äiti oli ilmoittanut haluavansa myydä tämän huoneiston ja muuttaa Eevan luokse. Se oli Eevankin edun mukaista: hän saisi osuutensa isän perinnöstä ja voisi käyttää sen rivitalohuoneiston rahoittamiseen.

– Ja sinä ostat vaikka yksiön ja aloitat oman elämäsi, äiti oli sanonut Anulle lämmin ilo äänessään. – On aika päästä sinunkin siivillesi.

Äidin äänensävy oli sanonut kaiken lopun. Arvonannon tyttären työstä vanhempiansa hyväksi. Kiitollisuuden. Ylpeyden siitä, että perheen pyryharakka oli toden tullen osoittautunut sitkeäksi ja velvollisuudentuntoiseksi.

Äiti ei höpötellyt turhia. Hänen rakkautensa oli aina ollut käytännöllistä, käsien ja sylin rakkautta. Äidin puolelta he lapset olivat perineet realisminsa. Vanhan talonpoikaissuvun geenit.

Asunnon myynti oli onnistunut heti, vaikka monet olivat joutuneet kauppaamaan huoneistojaan kuukausi- ja vuositolkulla. Heidän suuri vanhanaikainen osakkeensa oli niin keskellä kaupunkia, että se meni heti konttoritiloiksi. Ja siitä maksettiinkin vähillä tinkimisillä se mitä he pyysivät.

Pojat olivat saaneet isänosuutenaan jo vuosia sitten perheen kesäpaikan, joten Eeva ja Anu jakoivat nyt tulevan isänperinnön.

Yhäkin tottumattomana tilanteeseen Anu muisti, että hänellä oli pankkitilillään summa, jolla voisi ostaa yksion tai kaksion milloin tahansa.

Hän oli siinäkin suhteessa vapaa nainen. Huoleton. Elämä ikään kuin halusi korvata hänelle runsain käsin ne vuodet, jotka hän oli ollut sidottuna lapsuuskotiinsa.

Äiti ei ehkä ollut ajatellut, että nuorempi tytär lähtisi jonnekin pois kotikaupungistaan, mutta ymmärsi hyvin asian, kun Anu kertoi saaneensa työpaikan toiselta puolelta Suomea.

Välimatka auttaisi itsenäistymisessä, joka hänen kohdaltaan tapahtuisi kymmenen vuotta normaalia myöhemmin. Tai ainakin melkein kymmenen vuotta.

Useimmat Anun ylioppilastovereista olivat naimisissa ja äitejä. Tai akateemisia virka- ja liikeneaisia. Monet sekä naimisissa että loppututkintonsa suorittaneita.

Onneksi hänelläkin oli ammatti. Eevan ansiota oli, että hän oli heti ylioppilaaksi tultuaan saanut paikan kirjakaupasta, ja sisarta sai kiittää siitäkin, että hän oli ahdistanut Anun hakeutumaan libristikoulutukseen. Silloin Anu oli suostunut ponnistelemaan vain ajatellen opiskelun ja tenttimatkojen tuomaa vaihtelua yksitoikkoiseen elämäänsä, mutta tänä keväänä tutkinto oli ilmeisesti auttanut häntä saamaan tämän uuden paikan.

Lisäksi hänellä sattui olemaan kielitaitoa, jota ilmoituksessa oli edellytetty. Veljien vuoksi hankituista vaihto-oppilaista oli ollut heille tytöillekin hyötyä sen verran, että heidän kielitaitonsa oli tavallista käytännöllisempää.

Kirjakaupan omistaja-toimitusjohtaja oli Anulle soittaessaan yksinkertaisesti käyttänyt englantia ja ruotsia ja todennut puhelimesta hakemusten väitteen kielitaidosta pitävän paikkansa. Keskustelun päätteeksi he olivat vielä sopineet töihintulon ehdoista. Ne olivat Anusta suorastaan loistavat. Palkka viittäsatua markkaa suurempi kuin kotikaupungissa ja talon puolesta halpavuokrainen kaksio.

Suljettuaan puhelimen Anu oli noussut tuolista, kävellyt eteiseen ja pukeutunut mennäkseen suoraan korva vielä puhelun jälkeen kuumana kaupungille ostamaan uudet kevätvaatteet. Ja käymään kampaajalla. Ja hankkimaan kemikalioliikkeestä kynsilakkaa, huulipunaa ja joitakin muita kosmetiikan tököttejä, joita ei ollut kertaakaan elämänsä aikana levittänyt iholleen.

Jos nuo aineet pystyisivät nousemaan muuriksi hänen ja Jumalan väliin, hän olisi todella heikko. Eikä Meidän Herrammekaan niin vahva kuin Hänestä mielellään kuvitteli.

Anu katsoi läpi peilikuvansa ikkunasta ulos vaaleansiniselle taivaalle.

”Anteeksi, Isä, mutta noin minä ajattelin. Ja turha kai minun on sitä Sinulta kieltää, kun Sinä olet joka tapauksessa jo lukenut sen minun ajatuksistani. Ja nähnyt muutenkin, ulkoapäinkin. Olenko minä tällaisena jotenkin vastenmielisempi Sinulle?”

Vetäytyen kauemmaksi ikkunasta Anu kohdisti katseensa lasin kiiltelevään pintaan.

Muutos ei hänestä itsestään näyttänyt ollenkaan pahemmalta. Punaa huulissa oli vain kohtuullisesti, tietenkin. Mutta se korosti luontevasti huulten kaartaa. Muita ehosteita hän ei päiväsaikaan tarvinnutkaan.

Nutturan hän oli puratuttanut kampaajalla, joka samalla lyhensi hauraaksi jääneitä haarottuneita hiustenlatvoja

kymmenen senttiä. Nyt tukka oli hartioille saakka yltävänä poninhäntänä, jota vihreän kävelypuvun päärmäykseen käytetyn kanttinauhan värinen samettirusetti piti koossa.

Värien suhteen Anu oli ollut tarkka ennenkin. Nyt hän tiesi, että rusetin vihreä sopi erinomaisesti hänen tummaan tukkaansa, niin kuin kävelypukukin hänelle. Asua täydensivät mustat mokkasaappaat ja tumman grafiitin väriset sukat.

Vaunun läpi kulkeneitten nuorten miesten katseista ja huomautuksista toisilleen Anu tiesi, ettei pukeutuminen ollut mennyt hukkaan. Kanssamatkustajien mielestä hän ilmeisesti oli varsin siedettävän näköinen.

Anu kumartui uudelleen lähemmäksi ikkunaa ja tähysteli kevätkuulaalle taivaalle.

”Et kai Sinäkään viitsi mököttää näin pienistä, jos kaikki toiset hyväksyvät minut, Jumala. Minähän olen luvannut pysyä Sinulle uskollisena ja pysyn myös. Mutta haluan silti olla nainen.”

Anu ei kokenut saavansa vastausta ja vetäytyi lievästi pettyneenä takaisin nurkkaukseensa. Hän istui vaunun etupäässä heti likellä ovea, onneksi menosuuntaan. Kaikki toiset istuimet olivat peräkkäin jonossa, mutta nämä ensimmäiset kaksi tuoliriviä vastakkain. No, se ei ollut haitannut Anua lainkaan. Hänestä oli ollut hauskaa jutella vastapäätä istuneen emännän kanssa. Ja nyt hänellä oli koko lokero yksinään hallussaan. Tähän ei ollut kukaan pysähtynyt ottamaan paikkaa yhtä vähän kuin käytävän toiselle puolellekaan, jossa koko penkkiväli oli tyhjä.

Tässä oli hyvä rauha vaikka nukahtaa.

– Minä satun tuntemaan uskovaiset naiset.

Ääni kantautui unen lävitse Anun korviin. Hän rekisteröi jollakin tavalla sanat, mutta ne eivät saaneet häntä hereille.

– Luulis ainakin, toinen miesääni myönsi.

– Lääkärit ja papit ovat niitten pistelistassa ensimmäisen luokan saaliita. Uskovainen lääkäri oikea vanhanpiian toiveuni. Pidä varasi tai huomaat olevasi jonkun tarmokkaan talontyttären kainalossa ennen kuin olet saanut tekohampaita ensimmäisen potilaan suuhun.

– Onko näin?

Lievä epäilysoinnahti hammaslääkäriin äänessä.

Toinen mies nauroi. Nauru oli rempseää ja lämmintä, kyynisistä sanoista huolimatta:

– Minä takaan että siellä on tehty jo monenlaista suunnitelmaa sinun pääsi menoksi, ennen kuin olet edes näyttänyt niille naamaasi. Meillä kaukuvat koko kaupungin uskonsisaret Markun jäljessä. Muistathan sinä Kuuselan Markun? Me oltiin sen kanssa ainakin yhtenä vappuna kimpassa.

Anu heräsi silmänräpäyksessä tutun nimen kuullessaan. Mutta varoi työntämästä takkia kasvojensa edestä ja paljastamasta uusille matkustajille ettei nuku.

– Muistan hyvinkin. Minä olen vetänyt Markulta kerran viisaudenhampaan pihalle.

– Markku on helisemässä akkojen kanssa. Ajattele nyt itsekin vähän: jokaisessa kaupungissa on lauma uskovaisia vanhojapiikoja, jotka eivät ole saaneet ketään. Ne ovat niin miehenkipeitä, että hiipivät kuin hiirtä saalistava kissa joka paikassa, mistä miehen voi teoriassa saada pyydykseensä. Ja kun tulee tieto varakkaasta poikamiespapista, ylijäämätyttöjä ei pidättele mikään. Siinä käydään verinen taistelu saaliista. Miehellä itsellään hommeliin ei jää paljon sanomista, jos ei pidä

tarkasti varaansa. Minä kysyn sinulta puolen vuoden päästä olinko väärässä!

Takkinsa raosta Anu onnistui näkemään käytävän toiselta puolelta vastapäisellä penkillä istuvan miehen. Tämä oli se uskovaisten vanhojenpiikojen asiantuntija.

Anu tunsi kiukun kihelmöintiä ihollaan nähdessään miehen olevan papinpuvussa.

Kehtasikin! Virkamatkalla ja hoilottamassa soopaa seurakunnan naisista. Asiaa ei yhtään parantanut se, että mies oli hauskanäköinen ja vain vähän päälle kolmenkymmenen.

Mutta mitä se puhui Markku Kuuselasta?

Anukin tunsi erään Markku Kuuselan, joka oli pappi. Mutta tietävästi hän ei ollut mitenkään varakas. Ja tuskin enää poikamieskään. Siitähän oli kohta kahdeksan vuotta, kun hän ja Eeva-sisko purkivat kihlauksensa.

Tohtori taisi tuntea tulevaisuutensa synkkenevän.

– Älä viitsi pelotella, Ville! Minulla ei ole minkäänlaista tarkoitusta lentää lankaan vielä moneen vuoteen. Ei enempää uskovaisen virittämään kuin muuhunkaan.

– Tuo on järkimiehen puhetta, sentään, pappi lauhtui. – Mutta pidä sitten varasi. Äläkä tule sanomaan myöhemmin, ettei ole varoitettu. Talontyttäret ovat melko petoja kun kunnon saalista on näkyvissä. Siinä on sentään status kysymyksessä.

– Minä taidan pysyä junassa, tohtori laskeskeli.

– Vois kyllä olla viisainta, pappi kiheresi. Hän kumartui toveriaan kohti ja katosi Anun näkyvistä jatkaessaan hiljaisemmalla, jotenkin sapekkaalta kuulostavalla äänellä: – Mutta kaikkein pahimpia ovat koulutusta saaneet uskovaiset naiset. Katsos niillä on vielä vähemmän vaihtoehtoja, kun pitäisi löytää akateeminen uskovainen mies. Jos ne saavat hajun

sellaisesta, kundi ei selviydy jaosta kuin maanosaa muuttamalla. Muista minun sanoneen.

Pappi vetäytyi etuasennostaan suuremmaksi ja laski selkensä nojaamaan istuimen pehmusteisiin. Anu irvisti hänelle takkinsa suojasta, mutta joutui salamannopeasti sulkemaan sekä suunsa että silmänsä miehen kääntyessä katsomaan hänen suuntaansa.

Onneksi takin antama suoja riitti. Mies ei huomannut hänen heränneen. Anun varoessa liikahtamasta värähdyksen vertaa pappi käänsi katseensa laiskasti puhetoveriinsa.

– Tunsithan sinä opiskeluaikoihin Järvisen Jukan?

– Jotenkuten.

– Jukka on nyt kirkkoherrana jossakin pohjoisessa. Se sanoi aina, että ottakaa pojat rikas muija. Se pelastaa papin ahneuden synniltä. Ei tartte persoa kaiken maailman mammonaa, kun eukko tuo sitä tullessaan.

Ketkale!

Anun sisikunnassa kiehui. Tuollaisiako nuokin olivat, kun puhuivat omassa seurassaan? Mistä tämäkin papintakkinen adonis lie palaamassa hurskastelemasta. Mutta kun liperit pistetään piiloon, riittää kyllä huulta seurakunnan naiseläjistä.

Pienen hetken ajan Anu pelkäsi pistävänsä päänsä takin raosta esiin ja kysyvänsä kovalla äänellä, miten rikkaan muijan tämä pappi oli ottanut pelastamaan sielunsa ahneudelta. Tuntien itsensä Anu tiesi, että suuttuessaan tarpeeksi paljon saattaisi tehdäkin sen. Muutamat tarpeeksi läheiset ystävät väittivät, että hänellä oli taipumus toimia ensin ja jättää vielä senkin jälkeen ajattelemaa.

Tuo hengenmies olisi kyllä ansainnutkin muutaman totuuden vasten naamaansa. Kaikki ne olivat papiksi ruvenneet ja

päässeet. Ja tuommoisen haltuun uskottiin seurakunnassa tehtävät, joihin naispuolinen lehtori oli liian epäpyhä.

– Markulle minä olen sanonut, että nauti nyt meidän toistenkin puolesta poikamiehen päivistä, kun siihen on tilaisuus. Hänenä minä katselisin sellaisen hyvännäköisen kiltin tyhmän tytön pappilan hätävaraksi, jonka voi naida sitten joskus, kun saa vapaudestaan tarpeekseen. Mutta en pilaisi asiaa turhalla kiireellä. Mitä useamman vuoden tyttö odottelisi, sitä nöyremmän vaimon siitä sitten saisi.

Nyt Anu pelkäsi tosissaan. Hän *tiesi* jo, ettei menisi kauaa ennen kuin hän repeäisi. Pomppaisi takin alta ylös ja huutaisi tuolle kaniikille, mitä miehestä ajatteli.

Juuri sillä hetkellä pappi alensi äänensä kuiskaukseksi.

– Ennen kuin tohtori sukellat sinne jämerien talontyttärien keskelle, vilkaise vielä viimeisen kerran oikein unelmien naista. Siinä käytävän toisella puolella. Jos väität nähneesi viiteen vuoteen kauniimpia polvia kuin tuolla, minä sanon suoraan että valehtelet.

Anu jäykistyi paikalleen.

Nehän puhuivat hänestä.

Hän saattoi kuullakin, miten hammaslääkärin istuin rasahti miehen kääntyessä sivummalle katsomaan tähän suuntaan.

– Täytyypä myöntää, ettei Ville-pojan silmissä vielääkään petä. Naisessa on tyyliä muutenkin. Vahinko että minun pitää jäädä junasta. Me ollaan kai pikkuhiljaa tulossa niihin maisemiin.

Anu manasi itseään. Hän tunsu miten hameenhelma oli noussut reilusti yli polvien. Miten hän ei ollut kiinnittänyt siihen mitään huomiota? Mutta ei kai hän nyt voinut ruveta kiskomaan helmaa alemmaksi. Nuo hampparit olisivat nauraneet hänelle makeasti.

Raivosta kiehuen Anu piti itseään liikkumattomana kuin olisi veistetty kivistä. Onneksi nuo kaksi mätämunaa käytävän toisella puolella saivat muuta katseltavaa junan kolistellessa yli sillan ja hiljentäessä vauhtiaan.

Hammaslääkäri nousi ja veti takin päälleen. Mitenkähän se matkusti junalla? Oli tietenkin juonut ajokorttinsa, jos oli samaa lajia kuin pappistuttavansa.

Tohtori veti kaksi laukkua hyllyltä.

– No niin, Ville. Pidetään yhteyksiä. Minä vaikka soittelen, kun käyn siellä kaupungissa.

Pappikin nousi.

– Minä tulen auttamaan sinulle laukut alas.

Oli siinä sentään pisara herrasmiestä. Kun oli kysymys sen kaverista. Vaimonsa se tietenkin antaisi haalata laukkunsa miten jaksoi.

Samalla hetkellä kun miehet käänsivät selkensä Anun käsi liikahti ja veti hameenhelmaa alemmaksi.

Suuttuneena itselleen hän tajusi olevansa yhtä paljon raivoissaan tuolle Villeksi kutsutulle papille kuin imarrellutkin hänen sanoistaan.

Ne olivat todistaneet sen, ettei hänestä ainakaan päältä päin näkynyt, että hän oli yksi niistä vanhanpiannynneröistä, joista nuo kaksi renttua olivat puhuneet.

2. luku

Anu ei pilannut elämänsä ensimmäistä aamua itsenäisenä naisena kiireellä. Hän, joka oli tottunut hyppäämään vuoteesta kuin katapultin lennättämänä ehtiäkseen ennen töihin lähtöä tehdä kaikki aamutoimet ja isän hoitamiseen kuuluvat operaatiot, jäi herättyään nyt vain venyttelemään vuoteeseen ja nauttimaan olemassaolostaan.

Hän ei ollut sopinut mistään kelloajasta johtajan kanssa. Oli ollut puhe vain, että hän tulee tänään ja ottaa yhteyttä työnantajaan.

Anu käänsi tyynyä päänsä alla mukavammaksi ja veti peittoa aivan leuankärkeen saakka. Tuntui ylläiseltä maata siinä silmät puoliummessa, karkottamatta unen jälkitilaa. Tässä oli jokin kaukainen muisto lapsuudesta, lämmin tunne pehmeistä aamuista, joina ei tarvinnut nousta vuoteesta ollenkaan ennen kuin oli täysin hereillä ja syönyt äidin sänkyyn tuoman voileivän.

Pitäen yhä silmiään kiinni Anu haparoi vuoteen yläpuolella olevaa laitetta. Hän ei tiennyt sen nimeä, mutta oli illalla

kokeillut sen näppäimiä ja nappuloita ja löytänyt siitä ainakin lukuvalot, yleiskatkaisijan, radion ja herätyskellon. Sormi tavoitti radion painikkeen, kovaäänisestä virtasi huoneeseen Love Storyn pehmeät säveleet.

Tässä vaiheessa isä olisi käskenyt panna radion kiinni...

Anu painautui entistä nautinnollisemmin hotellihuoneen mukavaan vuoteeseen.

Hän kai nukahti siihen hetkeksi aivan uneen asti. Herättäjän summeri katkaisi uinailun. Se ennätti soida melko pitkään ennen kuin Anu löysi katkaisijan, vaikka hän oli illalla tarkistanut sen sijainnin.

Kello oli nyt kymmenen yli kahdeksan. Ei ollut kiirettä minnekään vieläkään. Radiosta kuuluvat reippaat rytmit saivat kuitenkin Anun avaamaan silmänsä.

Raskaiden verhojen lävitse siilautui huoneeseen kirkas auringonvalo. Tai sen saattoi aavistaa kirkkaaksi. Täällä se oli vain hämyä, joka paljasti Anun katseelle huoneen kirjoituspöydän, mukavat suuret nojatuolit, isokaihtimisen jalkalampun ja matkalaukkutelineen.

Huone oli ylellinen.

– Ainakin minulle! Anu sanoi puoliääneen.

Kukaan ei kai olisi uskonut, että hän asui ensimmäistä kertaa tämän tasoisessa hotellissa.

Kaksikymmentäkahdeksanvuotiaana. Mutta se oli totuus. Eihän hän ollut kovin paljoa matkustellutkaan, ja muutamat seurakuntanuorten tai ylioppilaslähetyksen kokousmatkat ja seminaariretket olivat suuntautuneet leirikeskuksiin, retkeilymajoihin tai kouluille. Ei niillä mitään hotellielämää vietetty.

Anu on simpsakka libristi, joka on aikeissa aloittaa uuden elämän pienellä paikkakunnalla. Kaikki ei kuitenkaan mene aivan niin kuin Anu oli suunnitellut. Paikkakunnalla on omat käytäntönsä eikä tulokkaita katsota aina hyvällä. Mutta Anupa ei pienestä hätkähdä! Hän aikoo näyttää paikallisille, missä kaappi seisoo! Uusi asuinpaikka osaa myös yllättää: Anu on lentää nokalleen, kun hän kohtaa paikallisen papin. Kyseessä kun on Anun entinen ihastus, joka aiheuttaa Anussa vähintään yhtä ristiriitaisia tuntemuksia kuin uusi asuinkunta...

Elsa Anttila on kirjailija Jorma Kurvisen (1931–2002) salanimi. Kurvinen tunnetaan erityisesti Susikoiria Roi-nuortenkirjasarjasta. Kurvinen julkaisi myös aikuisten romaaneja. Hän työskenteli toimittajana Uudessa Oulussa ja kaunokirjallisuutta julkaisevassa Nyyrikissä, mutta jäi päätoimiseksi kirjailijaksi vuonna 1978. Kurvinen sai Valtion kirjallisuuspalkinnon kolmesti.